

Hvad ligner Guds rige?

Det siges ofte, at Jesu lignelser er så enkle, at ethvert barn kan forstå dem; men det er ikke sandt. Herrens lignelser er sådan, at hverken noget barn eller nogen voksen kan forstå dem, om ikke det bliver dem *givet* (Matt. 13,11). Lignelserne er nemlig ikke billeder på alment kendte sandheder, men på det, som har været *skjult* fra verdens grundlæggelse (Matt. 13,35). Lignelsen er Herrens måde at åbenbare en guddommelig *hemmelighed* på, men åbenbaringen er sådan, at vi misforstår den, hvis ikke Herren *giver* os at fatte den. Vi er derfor helt afhængige af ham, der taler lignelsen, hvis vi skal få nåde til at fatte den. Uden ham forbliver vi døve og blinde, hvor meget vi end mener at forstå.

Et sennepsfrø

Herren sagde engang: »Hvad ligner Guds rige, og hvad skal jeg sammenligne det med? Det ligner et sennepsfrø, som en mand tog og lagde i sin have; og det voksede og blev til et træ, og himmelens fugle byggede rede i dets grene« (Lukas 13,18-19).

Ved en hurtig gennemlæsning kommer vi straks til det resultat, at Guds rige begynder ganske småt, men vokser, så fuglene kan bygge rede i dets grene. Altså fra en lille begyndelse til noget *stort!*

Men bliver vi stille, er det, som om denne udlægning ikke giver nogen næring til vor ånd. Mon det er dette, Herren siger?

Så lader vi skrift tyde skrift, d.v.s. vi lader hans eget ord tyde hans ord.

Vi kommer da i hu, at han tidligere har talt om himmelens fugle og sagt, at de åd den gode sæd op (Lukas 8,4). Mon Herren har så svært ved at udtrykke, hvad han vil sige, at han nu anvender samme billede (himmelens fugle) i en helt anden og bedre betydning? Han, der er Ordet, kan næppe tænkes at have svært ved at finde billeder. Det kan ikke tænkes, at han famler efter udtryk og bringer forvirring ved at bruge samme billede i modsat betydning.

Mon det da ikke også her i denne lignelse er noget *negativt*, at himmelens fugle kunne bygge rede i haven og altså opæde megen god sæd?

Hvordan kan det gå til?

Herren taler om et sennepsfrø. Det kender vi bedst fra hans ofte citerede ord: »Hvis I havde tro som et sennepsfrø, så kunne I sige til dette morbærtræ: 'Ryk dig op med rode og plant dig i havet,' og det skulle adlyde jer« (Lukas 17,6). Her er ikke tale om, at sennepsfrøet er blevet *stort*, men at det er forblevet lille – *lille* som et sennepsfrø!

Er der da fare på færde, når sennepsfrøet bliver stort? Ja, i høj grad. Hvor der er *lidenhed* og *ringhed* og *svaghed*, der fuldkommes *Guds kraft*; der er troen virksom, og der er den guddommelig stærk; der flytter den bjerge og rykker træer op med rode.

Men hvor der er *storhed*, går det altid mere eller mindre galt. Der kommer verden ind, og troen svækkes.

Sådan er Guds riges historie, hvad enten vi tænker på Guds rige i den enkelte, eller vi tænker på Guds rige som menigheden. Så længe vi er *små* og *hjælpeløse* og »kun« har troen, er Guds altbesejrende kraft virksom; da har vi »kun« Jesus – »kun« Jesus *alene*, og det er kraften, troens kraft!

Men så snart vi bliver *store*, svækkes troen og kraften og vidnesbyrdet, og der lukkes op for forstyrrende magter.

Dette er ikke en almen kendt sandhed; den alment kendte sandhed er, at det gælder om at blive stor, thi er man stor, er man også stærk! Men Jesu lignelser er, som nævnt, ikke billeder på alment kendte sandheder, men på Guds hemmeligheder, der er det *omvendte* af, hvad mennesker går og tænker.

Surdejgen

Endvidere sagde Herren: »Hvad skal jeg sammenligne Guds rige med? Det ligner en surdejg, som en kvinde tog og kom i tre mål hvedemel, indtil det blev gennemsyret altsammen« (Lukas 13,20-21).

Hvad er mere naturligt, end at kvinden kommer surdejg i hvedemelen? Gør ikke enhver kvinde det? Gør hun det ikke som den selvfølgeligste ting i verden?

Jo, det gør hun – men netop det, der er så *naturligt* og *selvfølgelig*, at ingen har indvendinger herimod, gennemsyrer Guds rige, og vel at mærke med noget, *Gud ikke kendes ved*.

Surdejg er altid i Ordet billedet på en åndelig indflydelse, der fører til fordærv (Lukas 12,1, 1. Kor. 5,7-8, Gal. 5,9).

Herren åbenbarer den hemmelighed, at Guds rige i denne tidsalder bliver gennemsyret af gode, naturlige mennesketanker, der »kun« har det minus ved sig, at de *ikke stemmer med Guds tanker*.

Han tog – hun tog

Der står ikke i lignelsen, at manden *bad* Gud vise ham, hvad han skulle gøre med sennepsfrøet, eller at kvinden *spurgte* Gud til råds. Der står om dem begge, at de »tog« henholdsvis et sennepsfrø og surdejgen.

Dermed siger Jesus til den, der kan

høre det, at her ligger deres grundfejl, men at ingen af dem lider derunder; det, de gør, er jo så naturligt og selvfølgeligt. De handler *uafhængigt af Gud* og giver sig hverken tid til at spørge eller til at vente på Herren.

De overskuer slet ikke konsekvenserne af deres handling, og om de gjorde det, ville de næppe anse dem for farlige.

Herren selv

Da han vandrede hernede, var Guds rige nær i uspoleret renhed og kraft. Han kunne slet intet gøre af sig selv (Johs. 5,30); derfor tog han aldrig hverken et sennepsfrø eller nogen surdejg og benyttede det på egen hånd. Kun hvad han hørte Faderen sige, sagde også han. Ja, selv tidspunktet for at drage op til Jerusalem bestemte han ikke selv (Johs. 7,8). Han åbnede ikke for gode ideer og efterlyste dem slet ikke. Han handlede ikke efter sund fornuft, men gjorde sin Faders vilje. Menneskelig talt modarbejdede han nærmest sig selv og søgte aldrig sin egen ære. Hans visdom er i menneskers øjne dårskab. Han gjorde intet for at sikre sig, og hvad økonomien angår, var han så »åbellig«, at han lod Judas have pungen, skønt han vidste, at han var en tyv. Til sidst lod han sig korsfæste i magtesløshed, skønt han havde magt til at tilkalde legioner af engle.

Er det ikke at ødelægge og umuliggøre alt? Nej, det er at fuldbyrde Guds frelsesvilje.

Men kun få, ganske få, går i hans spor. Man foretrækker storhed, sikkerhed, menneskelige garantier og tror, at man bedst udretter noget, når det ser stort og »effektivt« ud.

Faren ved at tage

Er man magtesløs – er man lille og svag – har man »kun« Jesus, da er man ikke i nogen speciel åndelig fare (Johs. Åbenb. 2,8-11).

Men er man ikke bundet til Herren i den *absolutte afhængighed*, da opstår der mangfoldige fristelser og farer. En af dem er den, manden og kvinden bukkede under for – de *tog*.

Det første, Bibelen beretter om syndefaldet, er netop, at kvinden *tog* (1. Mos. 3,6). Satan bildte hende ind, at det eneste fornuftige var at tage af den frugt, der kunne give hende mere forstand. Med mere forstand kunne hun jo også udrette mere – lyder det ikke fornuftigt? Hun forstod ikke, at uafhængighed af Gud er både synd og ulykke. Det forstår end ikke kristenheden.

Gud havde også skabt træet til kundskab om godt og ondt. Det var altså hans værk. Ja, men det var ikke overladt til menneskene at benytte hans værk, som de ville, og som de anså for bedst. Det er det heller ikke i dag.

At handle uafhængig af Gud er det samme som at lukke Gud ude. Gud er lukket ude fra verden; den handler ganske uden nogen hensyntagen til ham.

Men det frygtelige er, at Gud lukkes også ude af sit rige, menigheden. Det er denne »utrolige« hemmelighed, Herren udsiger i lignelserne om sennepsfrøet og surdejgen.

I den gamle pagt lukkede hans folk, Israel, ham ude. I den nye pagt lukker menigheden ham ude.

Protesterer du? Se dig om i menighederne! Hvad ser du? Ser du Jesus alene – eller ser du menneskelig foretagsomhed – menneskelige forslag og ideer – menneskelige metoder (for ikke at sige verdens metoder) – menneskelige beregninger – menneskevisdom – hvad ser du?

Du ser, at himmelens fugle bygger deres reder næsten uforstyrret, og at hele dejgen er gennemsyret.

Betyder det også, at Gud er sat fra magten? Nej, aldeles ikke. Vel lukkes han ude i det store og hele, men hans magt er uformindsket den samme uindskrænkede.

Det betyder formentlig (men lad mig tale forsigtigt, thi jeg kan ikke skue ind i Guds evige visdom), at også denne sørgelige udvikling i Guds rige må tjene Guds frelsesplaner!

Sådan er det i hvert fald med den kendsgerning, at Israel lukkede ham ude. Derved kom frelsen til os hedninger. Og at menigheden ikke er bedre end Israel (men måske endda værre), har Gud taget med i betragtning, så også det på en for os ufattelig måde må tjene hans evige rådslutning.

Jeg tror, det har forbindelse med korsset. Der blev vor Frelser lukket ude fra alt og alle. Der var ikke en eneste, der tog hensyn til Guds vilje og Guds tanker. Nej, det var der ikke. Der sejrede mørket altså! Nej, netop der sejrede Han over mørket og fuldbrogede frelsen for alt og alle!

Skyld

Hvem er den mand og den kvinde i lignelserne om sennepsfrøet og surdejgen. Det er mig – og mon det ikke også er dig? Vi har alt for ofte handlet på egen hånd, uafhængigt af Herren. Vi biede ikke på ham. Vi bukkede under for vor egen visdom og forstand. Vi ville gerne være store og effektive. Men der gik mange år, før vi begyndte at blive opmærksomme på, at her var en grundskade i vort åndelige liv, og der gik måske endnu flere år, før vi kom til at lide under det som vor synd og vor

skyld. Vi tog også på egen hånd og gjorde, hvad der var så naturligt og selvfølgelig, og vi fik medhold deri, måske endda bifald, thi det førte jo til noget stort!

Men Gud har i sin uudgrundelige barmhjertighed overbevist os om vor synd: at vi ikke troede ham. At handle på egen hånd er vantro og utroskab.

Og Gud har i sin grundløse nåde vist os, at konsekvenserne af at handle uafhængigt af Gud er alvorlige. En smule surdejg gennemsyrrer hele dejgen.

De yderste konsekvenser er værre, end vi forestiller os. Om vi fremturer i at handle på egen hånd i Guds rige, da åbner vi for det dæmoniske. Jeg er bange for, det er ved at ske nu i vore dage.

Derfor må vi bekende vor synd og bønfalde Herren om nåde til at vende om fra al vor falske selvstændighed og oprørske uafhængighed af Ham, den levende, hellige Gud.

Det bliver ikke let, thi menighederne vil som helhed ikke forstå det. Men det gælder mere, end flertallet formentlig forstår. Vel er himmelens fugle talrige, og hele dejgen er gennemsyret, men Gud er fortsat på tronen, og det viser han bl.a. derved, at han bevarer nogle her og nogle der uplettede af verden, så de følger Lammets, hvor det går.

Er de da fri fra surdejgen? De, der følger Lammets hele vejen helt ind i martyriet, de må da være aldeles fri for enhver surdejg. Ja og nej. I sig selv er ingen fri for surdejg; vi er det kun i kraft af Lammets blod. Selv de, der kommer fra den store trængsel, er ikke fuldkomne i sig selv, men har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod (Åbenb.7,14).

Ondskaben

Disse to små lignelser taler således om, at ondskabens fordærvende og nedbrydende kraft får indpas i Guds rige. Det ville vi på forhånd afvise som umuligt.

Vi ved, at hele verden ligger i den Onde (1. Johs. 5,19) eller i den Ondes vold, men vi troede, at i Guds rige var det helt anderledes. Det burde det også være. Men i samme grad Guds børn lukker verden ind, lukker de den Onde ind, thi hele verden (også dens »gode« tanker og ideer) ligger i den Onde.

Ondskaben omfatter mere end det direkte grusomme, som vækker afsky hos alle. Da Eva tog af frugten på kundskabens træ, handlede hun ondt og lukkede ondskaben ind, thi ondskaben er ulydighed og vantro.

Ondskaben er selvhævdelse overfor Gud. Det dybeste i ondskaben er, at man ikke vil høre på Gud. Man er (uden måske at være sig det bevidst) indstillet på ikke at opgive sine egne tanker og veje.

Ananias og Safira var de første i me-

nighedens historie, der lukkede op for ondskaben (Ap. G. 5). Men da de græsktalende jødekristne begyndte at knurre mod de hebraisktalende (Ap. G. 6,1), mærker vi allerede surdejen. Og siden da har den bredt sig mere og mere.

Himmelens fugle begyndte hurtigt at finde redeplads. Ondskaben har altid været til stede i menigheden under den ene eller den anden skikkelse. Paulus afslører den i alle sine breve og profeterer, at den ikke vil aftage, men tiltage. Det samme gør Peter og Johannes, Jakob og Judas. Til sidst gør Herren det i de syv menighedsbreve i Johs. Åbenb. 2 og 3.

Ondskaben er, som nævnt, selvhævdelse overfor Gud. Man vil bevare sit liv med dets meninger, anskuelse, opfattelser, gode ideer, gode forslag og gode hensigter. Eller sagt på en anden måde: man vil ikke være et intet i magtesløshed og svaghed – man har modvilje imod korssets ord og korssets vej.

Menighedens historie

Det var ikke helt rigtigt, da jeg skrev, at Ananias og Safira var de første i menighedens historie, der lukkede op for ondskaben. Jeg burde have skrevet: de første i den nytestamentlige menigheds historie, thi menigheden var også til under den gamle pagt.

Allerede i 2. Mos. 12,3 omtaler Gud Israel som menigheden, og det gentages atter og atter under ørkenvandringen (f.eks. 2. Mos. 16,1 og 2; 17,1; 35,1 og 4, m.v.).

Hvad finder vi i menigheden allerede da? Knurren – modvilje imod Gud – ulydighed – kort sagt: ondskaben!

Det ændrede sig ikke, da de kom ind i det forjættede land. De forkastede Guds ord, fordi det ikke stemte med deres tanker. Atter og atter sendte Gud sin menighed sine profeter, men menigheden forkastede dem alle. Derfor sammenfatter Jesus menighedens historie indtil da i disse frygtelige ord: »Jerusalem, Jerusalem! du, som ihjelslår profeterne og stener dem, der er sendt til dig!« (Matt. 23,37).

Det er skrevet, for at den nytestamentlige menighed skal lade sig advare (1. Kor. 10,11). Men menigheden er ikke bedre i sin nytestamentlige skikkelse end i sin gammeltestamentlige. Modviljen imod Guds ord som Ånd og som liv gennemsyrrer den. Thi korssets vej er i dens øjne dårskab.

Hvor vi end vender blikket hen i Guds rige, ser vi surdejgen og Himmelens fugle!

Det bliver værre endnu. Der kommer en tid (er den kommet?) da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren, og de vil

vende sig bort fra sandheden og vende sig til fablerne (2. Tim. 4,3-4).

Hvad skal vi dog gøre?

Dommen tager sin begyndelse med Guds hus (1. Peter 4,17).

Der er altså noget for Gud at dømme i hans hus? Men så er der altså noget at dømme i mit liv?

Ja, der begynder det!

Det begynder aldrig med de andre, men altid med mig selv. Bjælken er ikke i den andens øje, men i mit!

Det fører de to små lignelser til. Det er surdejgen i *mit* liv – det er himmelens fugle, som *jeg* har givet plads – det er med andre ord *min* ondskab, *min* skyld, *mit* ansvar, Helligånden samler mig om.

Tilsvarende formentlig med dig.

Da mødes vi ved korsets fod, hver

med sin ondskab, sin brøde, sin skyld, sine kompromisser, sin selvbevarelse. Kun der er der ingen surdejg, og himmelens fugle finder ingen redeplads.

Der hører enhver storhed op. Der sønderbrydes vor selvhævdelse med alle vore tankebygninger.

Lad os blive ved korsets fod!

En sådan modsigelse

Hebræerbrevets forfatter formaner os til at tænke på HAM, der har tålt en sådan modsigelse af syndere, for at vi ikke skal blive trætte og modløse i vore sjæle (kap. 12,3).

Hvem var det, og hvem er det, der siger Herren Jesus imod?

Verden

Det er verdens børn; de er jo syndere, og de siger Herren imod. Når han siger nej, siger de ja, og omvendt: hvad han siger ja til, siger de nej til.

Da Herren vandrede hernede, mødte han imidlertid ikke mange af dem, vi umiddelbart ville regne for verdens børn, thi han var kun udsendt til Guds udvalgte folk, *Israel*, og de anså jo sig selv for netop at være Guds folk.

Men han kom til sine egne, og hans egne tog ikke imod ham. De sagde ham imod, og det kulminerede, da de råbte: »Korsfæst ham, korsfæst ham!«

Hvorfor sagde de ham imod? *Fordi de mødte sandheden*, og den hader ethvert menneske, der har høje tanker om sig selv. Jesus sagde ikke til dem: »Mig tror I ikke, *skønt* jeg siger sandheden,« men: »Mig tror I ikke, *fordi* jeg siger sandheden.«

Der er intet, mennesket tager skarpere afstand fra, end sandheden. Der er følgerigt intet, der bliver voldsommere modsagt end sandheden.

Han var *kærligheden* og *godheden*. Men den er altid mennesket en torn i øjet. Der er intet, der irriterer det uåndelige menneske mere end kærligheden.

Jesus sagde ikke: »Er dit øje ondt, *skønt* jeg er god?« men: »Er dit øje ondt, *fordi* jeg er god« (Matt. 20,15).

Det er frygtelige ord. De afslører, hvor dybt faldne vi er af natur. Når den reneste og lyseste, selve Guds sandhed og kærlighed, møder os, da vækker han vor vantro, skepsis, modvilje og ondskab – og vi siger ham imod!

Syndefaldets konsekvenser er værre, end de fleste tror. De mener, at der bor en længsel efter sandheden og kærligheden i dem, men det gør der ikke. Der bor der

imod et *ffjendskab* imod Gud i det gamle menneske.

I den første artikel blev vi opmærksomme på, at *surdejgen* har bredt sig til Guds rige. Verden er kommet ind i menigheden; derfor siger også menigheden ham imod; man kan i hvert fald ikke gå ud fra, at den ikke gør det.

Menigheden

Måske kommer de allerværste modsigelser fra hans elskede disciple. I hvert fald kommer disciplene med de modsigelser, der volder ham mest smerte!

Simon Peter sagde engang til Herren: »Det ske dig aldrig, Herre!« Da talte han ud af hele sit »gode« hjerte – hans elskede Herre skulle ikke lide og dø på et kors!

Peter havde ingen anelse om, at han sagde ham imod med en modsigelse, der ramte Herren dybt inde i hjertet. Han ville jo kun »det gode«.

Aldrig kan vi glemme Herrens afvisning af ham: »Vig bag mig, satan, du sanser kun, hvad menneskers er, ikke hvad Guds er!«

Peter var i ledtog med satan, da han i bedste mening sagde Herren imod. Han ville forsvare Herren, støtte ham, bevare ham fra fiasko og hjælpe ham til succes. Han ville jo, at det skulle lykkes for Herren. Han ville ikke, at noget skulle mislykkes for hans dyrebare Herre, derfor sagde han: »Ingenlunde, Herre, det ske dig aldrig!« og havde ingen anelse om, at han talte på satans vegne og talte Herren imod ganske som satan!

Han talte ikke alene på egne vegne, men på alle disciplenes ja, på vore vegne!

Herrens tanker er himmelhøjt over vore – vi kan ikke fatte dem – vi taler ud fra vor egen verdens tankegang – og det er en forfærdelig modsigelse af Herren!

Vi står altid i fare for at modsige ham, *fordi korsets vej går stik imod alle vore tanker om, hvordan man udretter noget for Gud.*

Menigheden er i dag en stor og fastgroet modsigelse af Herren. Det er menneskets tanker, der råder, fordi de færreste

vil være med til, at Guds sag kun fremmes ad korsets, d.v.s. efterfølgelsens vej, hvor det ser ud, som om alt går tabt!

Når det åndelige liv organiseres, lukkes verden straks ind – men det sker jo i en »god« mening – det er jo for at tjene Herren – det er nok muligt, men ikke desto mindre er det en modsigelse, som han aldrig godkender eller indgår et kompromis med!

Et tegn til modsigelse

Maria fik af gamle *Simeon* at vide, at »det barn er sat til fald og oprejsning for mange i Israel og til *et tegn, som skal modsiges* – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge! – så at mange hjerters tanker skal blive åbenbaret« (Lukas 2,34-35).

Da hendes elskede søn hang på korset, gennemtrængte det store sværd hendes hjerte – alle hendes tanker om ham brød sammen – alle hendes forhåbninger sank i grus – hun så ham lide – hun så ham dø!

Hvad var det, hun så?

Hun så *Guds kraft*, men kunne ikke se den! Hun så *Guds visdom*, men kunne ikke fatte den.

Var det Guds kraft? Det modsagde hun til det sidste. Det kunne ikke være Guds kraft!

Men det var Guds kraft! Den er så guddommelig, at den lader sig tilintetgøre – ødelægge – latterliggøre – nedværdige – den har intet berøringspunkt med menneskets forestilling om kraft.

Hvis du vil tjene ham, må du tage dit kors op dagligt og følge ham, d.v.s. give afkald på alle dine egne forestillinger om, hvorledes man udretter noget for Gud.

Det gjorde *Paulus*: »Hver stund, vi lever, overgives vi *til døden* for Kristi skyld« (2. Kor. 4,11). Så er det da umuligt at udrette noget! Ja, efter almindelig »sund« menneskelig tankegang og fornuft er det helt umuligt – men *Paulus* fik da noget udrettet, ikke sandt? Eller rettere: Gud fik udrettet noget igennem ham, fordi *Paulus* gik samme vej som Herren, der virkelig var Vejen for ham i overensstemmelse med Johs. 14,6.

Derfor blev Paulus også et tegn til modsigelse. Han gjorde intet af alt det, mennesker gør, når de vil »tjene Herrens sag«, som man siger. Han forblev i den absolutte magtesløshed og søgte ikke noget andet og »sikrere« eller mere »effektivt«. Dermed forblev han i Guds visdom, der er dårskab for menneskene og derfor altid bliver modsagt med en mængde fornuftige argumenter.

Ingen, der følger Herren, kan undgå noget af denne modsigelse. Derfor kan han også fristes til at blive træt og modløs i sin sjæl. Men så gælder det om at tænke på Ham, der har tålt en sådan modsigelse af syndere, men udholdt korset uden at ænse den dermed forbundne skam. Ja, det gælder om at holde sig tæt ind til ham, så man ikke i træthed og modløshed giver op eller giver efter for det pres, flertallet altid, bevidst eller ubevidst, udøver over enhver, der elsker Herren og følger ham efter på korsets vej.

Hvis man giver efter, får man ganske vist den »trøst«, at nu bliver man ikke modsagt mere, nu bliver man anerkendt. Men i virkeligheden er man blevet kuert og tvunget ind under denne verdens tankegang, der er styret af denne verdens fyrste.

Tjeneste

»Se, min tjener får fremgang, han stiger, løftes, ophøjes såre,« siger Herren ved profeten *Esajas* (52,13). *Fremgang* – det er det, vi alle ønsker i vor tjeneste – lad os da se på ham, om hvem Gud selv proclamerer, at han får fremgang!

Hvad ser vi? En kort tid så det virkelig ud til, at han skulle få fremgang mere end nogen anden. Folk kom strømmende i tusindvis. Men til vor undren gjorde han intet for at holde på dem, snarere tværtimod. Han afviste dem, da de ville gøre ham til konge; han talte »uforståelige« ord til dem, som de opfattede som hård tale; han organiserede ikke skarerne, så han bedre kunne styre dem; han indskærpede dem, at ikke en eneste af dem kunne blive hans discipel, hvis ikke han hadede sit eget liv; de store og indflydelsesrige op-søgte han ikke, men fornærmede ved at kalde dem hyklere; han samlede ikke penge ind til virksomheden, oprettede intet hovedkvarter, men vandrede rundt fra sted til sted; sine nærmeste venner udvalgte han blandt samfundets små og ubetydelige, og han gik så vidt, at han sagde, at toldere og skøger ville gå forud for de retfærdige og karakterfaste ind i Guds rige. Han blev mere og mere uforståelig for de tusindvis, der til at begynde med flokkedes om ham i begejstring over alle hans velgerninger. De syntes i begyndelsen, at han ville gennemføre alt det, de gik og drømte om, men det ville han ikke. Han

lovede dem ikke en bedre jordisk tilværelse og foregøglede dem ikke, at han var kommet for at stifte fred i overensstemmelse med menneskers tanker herom. Han drog sig gentagne gange bort fra skarerne, og til sidst var der kun samlet en håndfuld disciple omkring ham. Alle andre havde forladt ham, og han havde også stillet de tolv det spørgsmål: »Vil I også forlade mig?«

Er dette fremgang? Ja, alt andet havde været tilbagegang, selvom det havde set ud som succes. Thi fremgang består ikke i at gøre, hvad mennesker forventer og gerne vil, men i at gøre Guds vilje.

Her er han, der kun gjorde Faderens vilje. Her er han, der derfor hele tiden har fremgang.

Til sidst hænger han forladt af alle på det forfærdelige kors og lider.

Er det fremgang, er det ophøjelse? Er det at stige, løftes og ophøjes såre? Ja, det er det, og sådan omtalte han da også sin korsfæstelse: »Ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, således må Menneskesønnen *ophøjes*« (Johs. 3,14).

Lad os betragte ham, thi Herren siger jo til os: »Se min tjener...« Vi ser, at han aldrig talte eller handlede på eget initiativ. Kun, hvad han hørte Faderen sige, sagde også han, og kun, hvad han så Faderen gøre, gjorde også han. Således virker han, som Gud omtaler som »min tjener«. Han kan ikke indpasses i vor opfattelse af tjeneste. Alle vore begreber om tjeneste er en modsigelse af ham.

Lad os betragte ham nærmere. Vi ser da med undren, at han er aldrig febrilsk eller hektisk; han råber og skriger ikke; han er ikke nervøs; han finder aldrig på et eller andet og efterlyser ikke gode ideer, men vandrer i de gerninger, Gud havde beredt; han er altid i hvile, og intet pres, hverken de store skarers mange behov eller modstandernes trusler, berøver ham nogensinde hans fred; han er også glad med en stille, hellig glæde, der nu og da kommer til udtryk i tilbedelse og lovsang; den sidste aften går han lovsyngende ind i Getsemane.

Således er han fuldkommen fri.

Men tænk, han volder forbitrelse, vrede og had. Hans renhed afslører de religiøse lederes urenhed; hans kærlighed og godhed vækker det slumrende had, der skjuler sig i ethvert menneske siden syndefaldet. Han afdækker den sandhed, som ingen vil kendes ved: »I mig bor intet godt!« Derfor beslutter de at korsfæste ham.

Sådan virker han, som Gud kalder »min tjener«, og som han opfordrer os til at give nøje agt på.

Så nagler de ham fast til korset, som de derefter rejser på Golgatas høj.

Her kulminerer hans fremgang, thi her fuldbyrder han Guds vilje til at frelse.

Men sandt er det, at det ser ud som alt andet end fremgang. Enhver ville sige, at her bryder det sammen for ham – her afsløres det, at han alligevel ikke havde magt, som han havde agt – ja, her afsløres det, at modsigelsen af ham er en del af menneskets natur. Det kan ikke andet end sige ham imod.

Var det virkelig tjeneste? Tjeneste forudsætter jo, at det er frivilligt. Var det ikke fjenderne, der fik magten over ham og imod hans vilje tvang ham op på korset?

Sådan ser det ud, og derfor triumferede alle hans modstandere, medens hans få disciple sørgede.

Men både triumfen og fortvivlelsen er en modsigelse af ham, thi det var ham, der helt frit gav sit liv som en løsesum for alle os modsigere og syndere, og det var ham, der havde magt til at sætte livet til og magt til at tage det igen – men sandt er det, at hans magt ser ud som magtesløshed.

Å, lad os betragte ham uafsladeligt, thi kun det kan redde os ud af alle vore egne tanker om tjeneste og fremgang og fremgangsrig tjeneste, alle de tanker og opfattelser og ideer og gode forslag, der er en eneste stor modsigelse af ham!

Fremgang

Vi vil alle gerne have fremgang i vor tjeneste, og tænk, hvor der tales om *effektiv* evangelisering, *effektiv* bøn og *effektiv* menighedsvækst i vore dage!

Er det fremgang i menneskers bedømmelse eller i Guds, vi længes efter?

Hvis det er det første, da vil du ikke møde nogen væsentlig modsigelse; men hvis det er i Guds øjne, du ønsker fremgang, da må du følge i Jesu spor og berede dig på modsigelse, ikke blot af verden, men af mange i menighederne.

Men det må være frivilligt, fordi du elsker Herren og har ham inderligt kær. Det er jo en gave fra ham, at du får lov til at følge ham. Du føler dig glad og fredfyldt i dit hjerte i bevidstheden om, at Herren leder dig og styrer dit liv, din tjeneste og alt andet i din tilværelse i overensstemmelse med sin egen evige visdom.

Du oplever også et velsignet fællesskab med ligesindede. Ja, du kan med sandhed sige, at det går fra herlighed til herlighed, selvom det, bedømt udefra, måske ser helt anderledes ud.

Kristus bliver større og større for dig – hans tanker rigere og rigere – hans vej enklere og enklere – det går fra lys til lys indtil højlys dag!

Enkelt og ukompliceret

Det nye Testamente vidner om, at det åndelige liv giver sig til kende i en eksempelløs enkelthed. Intet er kompliceret, intet er indviklet, intet er tungt arbejdende. Man er tilbøjelig til at sige, at det er let.

Herren Jesus

Han er ikke blot vor Frelser, men som vor Herre også vort *forbillede*. Se, hvor enkelt han gik til værks!

Peter siger om ham, at han gik omkring og gjorde vel (Ap. G. 10,38). Uden støtte af nogen organisation, noget planlægningsråd, nogen komite, der skulle forberede hans møder, vandrede han i de gerninger, Gud forud havde lagt til rette for ham.

Hvorfor var det så enkelt? Fordi det var Helligånden, der rådede. Hvorfor var det så ukompliceret? Fordi det var i ubrudt forbindelse med det evige.

Alt, hvad der har evighedsværdi, er enkelt. Evigheden støtter sig ikke til, hvad kortsynede mennesker finder på.

Jesus havde tillid til sin himmelske Fader, men ikke til menneskenes ideer. Derfor brugte han sin tid til at søge sin Fader i bøn, ofte i natlige timer, og til at gøre hans vilje.

Det var alt!

Hvis vi lader ham være vort forbillede, forenkles vor tjeneste i en sådan grad, at mange vil blive fornærmede. Vor hensigt er imidlertid ikke at fornærme nogen, men at følge Herren.

I denne enkelthed råder freden og kraften. Der er ingen plads til nervøsitet, thi nervøsitet og uro hører sammen med det komplicerede. Jo større den organisation er, som kristne skaber, des mere uro, jag og febrilskhed følger med.

I enkeltheden spildes tiden ikke med allehånde, thi man gør kun et, og det gør man i dag: Guds vilje. Det ser så let ud, men enhver sådan gerning har vægt. Se atter på Jesus!

Hvis din Gud-givne opgave er at *forkynde Ordet*, bevar da dig selv i denne en-

kelhed. Du skal ikke finde på noget at sige, slet ikke noget interessant. Du skal ikke sidde febrilsk og søge i bøger og opslagsværker for at få en god tanke. Du skal blot bide på Herren ved hans ord i bøn om, at han lukker Skriften op for dig, og så skal du kun sige, hvad han har lukket op, thi din opgave er at *lukke Skrifterne op*, men ellers ikke at underholde tilhørerne med et eller andet interessant.

Hvis det går tilbage for menigheden, skal du endelig ikke sammen med andre finde på noget nyt og spændende. I skal ikke tilkalde en kendt prædikant og slå på stortromme. I skal blot bide på Herren og høre, hvad han siger. Hvis han siger: »Hold op med virksomheden,« skal I holde op. Så enkelt er det. Hvis han siger, at I arbejder helt imod hans tanker, må I vende om. Så enkelt og ukompliceret er det, thi det ægte er altid enkelt, fordi det har forbindelse med Den Evige.

Hvis det kniber med økonomien, skal du ikke nedsætte et økonomiråd, for det er ikke økonomien, der er noget galt med, det er den åndelige tilstand. Du skal kun spørge Herren om årsagen, til at det kniber med økonomien, og når han har afsløret det, da gælder det om at ydmyge sig under sandheden. Så enkelt og ukompliceret er det.

Menigheden i dag

Problemet i dag er, at vi ikke følger Herren, men mener at kunne tjene hans sag bedre gennem det komplicerede, d.v.s. gennem alt det mere eller mindre store, vi finder på i bedste mening. Vi tror ikke, at man kan tjene i Herrens enkelthed i vor moderne tid.

Derfor er tjenesten gennemsyret af surdejg, og der er rigeligt med plads til himmelens fugle.

Men Herren elsker os og kalder os i sin barmhjertighed tilbage til det ganske enkle: »Følg du mig!«

Det er, som en vældig byrde tages fra os, når vi slipper alt det store og kompli-

cerede og bliver som børn. Der kommer en kraftfyldt hvile ind i vore sjæle, og vi skal ikke kæmpe for at holde noget gående eller holde det oppe – vi skal kun gøre Herrens vilje.

Der kommer tilmed en dyb glæde til os. Det viser sig, at når Herren siger: »Følg mig!« og vi får nåde til at gøre det, da er det et *evangelium*.

Alt forenkles, og alt udspringer af det evige frelsesråd, som Gud alene kender fuldt og helt.

Vi får både mere lyst og mere tid til at bede. Vi får også større trang til ensomhed, thi af alt enkelt er det, at være alene, det enkleste – alene med Herren, altså ikke alene, men sammen med Ham, der mætter alle behov.

Her er ingen rastløshed, febrilskhed og nervøsitet. Her er heller ingen lashed og dovenskab. Her er derimod de gerninger, Gud har lagt til rette, og så er der en vandring i dem.

Der er mangfoldige kristne, der kender dette livsalige. De anses som regel aldrig for ledere, thi de er ikke indviklet i de mange projekter og planer, som optager så mange – men i virkeligheden er det dem, der er ledere, fordi de går foran på efterfølgelsens vej i enkelthed og lydighed.

De er tro i det daglige, hvor de nu er anbragt her i tilværelsen, men deres vandring med Herren anses ikke for tjeneste, fordi de ikke er med i de foretagender, der gøres så meget ud af. Og så er tjeneste netop, hvad de gør: de følger Herren.

De forstår, uden måske at gøre sig det tankemæssigt klart, at hvis ikke *alt* i vort liv er tjeneste for Herren, er intet tjeneste heller ikke det, vi henne i menigheden kalder vor tjeneste.

Det er så enkelt, som det kan være: En Herrens tjener er altid i tjeneste, også når han er helt alene – alene sammen med Herren!